

Arrest

nr. 57 176 van 2 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2011.

Gezien het afzonderlijk verzoekschrift dat X op 28 februari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name *“de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van elk bevel aan verzoeker afgeleverd en dit tot er een beslissing is genomen inzake het nog in te dienen verzoek tot nietigverklaring van de beslissing weigering aanvraag 9bis van verzoeker dd. 21.02.2011”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 maart 2011 om 14.00 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen en dient op 14 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 16 september 2010 wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Een eerst poging tot repatriëring van de verzoekende partij op 12 december 2010 mislukt.

Op 22 december 2010 dient de verzoekende partij, nog steeds vastgehouden, een asielaanvraag in.

Bij aangetekend schrijven van 22 december 2010, ontvangen door de gemeente op 27 december 2010, dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 december 2010 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 22.12.2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend,

heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder wernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene verklaarde voor het CGVS dat hij op 16 juli 2008 is aangekomen in België en is ingetrokken bij zijn zus, die de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat hij deel uitmaakt van het gezin van diens zus. Betrokkene legt geen bewijzen van samenwoning voor. Evenmin toont hij aan dat hij financieel afhankelijk van mevrouw S., M. M. (...) en hij legt geen bewijs van ten lasteneming voor. Bovendien geldt criterium 2.3 enkel voor afstamming in rechte lijn (niet collateraal). Dit is hier niet het geval. Betrokkene slaagt er zodoende niet in om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor het criterium 2.3

Betrokkene beweert dat hij vreest voor problemen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Indien er geen sprake kan zijn van een toepassing van richtlijn 2004/38 verwijst de advocaat van betrokkene naar de zaak C34/09 inzake Ruiz Zambrano tegen de Belgische staat. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.886 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

De repatriëring is voorzien op 5 maart 2011.

2. Over de ontvankelijkheid van het verzoek tot voorlopige maatregelen

De verzoekende partij heeft bij afzonderlijk verzoekschrift een verzoek ingesteld “strekking tot het bevel van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid/ imminentie van repatriëring – art. 39/85 vreemdelingenwet”.

De verzoekende partij beroept zich inzake de voorlopige maatregelen aldus uitdrukkelijk op artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of een teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

De verzoekende partij heeft *in casu* nog geen vordering tot schorsing ingediend tegen de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft enkel op hetzelfde ogenblik een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat zij overeenkomstig artikel 39/82 § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft gedaan, gezien zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingediend.

De verzoekende partij kan geen voorlopige maatregelen vragen op basis van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet als *accessorium* bij een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid op basis van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij, omdat de repatriëring niet het gevolg is van de bestreden beslissing en de verzoekende partij haar belang niet aantoonde, nu in de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is voorzien en de verzoekende partij geen beroep aantekende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering, de repatriëring is voorzien op 5 maart 2011. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De verwijderingsmaatregel maakt echter niet het voorwerp uit van huidig beroep. Mocht huidig beroep, ingediend op 28 februari 2011 tegen een beslissing ter kennis gebracht op 23 februari 2011, echter behandeld worden volgens de gewone schorsingsprocedure, dan zou –gelet op de geplande repatriëring van de verzoekende partij op 5 maart 2011- een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging te laat komen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een tweede onderdeel van haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.5. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een gezin vormt met haar zus en dat zij sedert 2008 samenwoont met haar zus en haar echtgenoot en dat zij een gezin vormen.

3.3.2.5.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar zus en de echtgenoot van deze zus, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de meerderjarige broer ten aanzien van zijn meerderjarige zus, de afhankelijkheid van de meerderjarige zus ten aanzien van de meerderjarige broer, de reële banden tussen broer en zus.

Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er nog banden waren tussen de verzoekende partij en haar zus. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij minstens sedert 17 november 2009 (datum woonstcontrole door de politie in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf) op hetzelfde adres verbleef als haar zus en schoonbroer in België.

Bij het indienen van haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf gaf zij hetzelfde adres in België op als haar zus en schoonbroer. Uit de woonstcontrole van 17 november 2009 door de lokale politie in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, blijkt dat de verzoekende partij op dit adres verbleef, bij haar zus en schoonbroer. In haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf wees zij op haar familiale banden in België, in haar tweede aanvraag wijst zij erop dat zij een Belgische zus heeft bij

wie zij twee jaar ingewoond heeft. Dit gegeven lijkt op het eerste gezicht te wijzen op het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het *prima facie* onderzoek lijkt er in deze stand van het geding te moeten worden besloten dat er een gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar zus.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.3.2.5.2. Betreffende de positieve verplichting

Vooreerst blijkt dat de betrokken zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch ook een zaak van immigratie betreft. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. *In casu* bestond het familieleven waarop de verzoekende partij zich beroept niet op deze wijze in het land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier kan echter afgeleid worden dat de verzoekende partij wist dat haar zuster in België woonde en blijkbaar had zij ook contacten met haar zus daar zij verklaart sedert november 2008 bij haar zus in te wonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar asielaanvraag tevens heeft verklaard dat zij een echtgenote en twee minderjarige kinderen heeft in Armenië. Aldus lijkt zij een gezinsleven te hebben in Armenië. Het familieleven waarop de verzoekende partij zich beroept kan geenszins vergeleken worden met het gezinsleven dat zij heeft in haar land van herkomst met haar echtgenote en haar kinderen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Bovendien wist de verzoekende partij van bij haar binnenkomst in het rijk dat haar verblijf precair was en dat de kans erin bestond dat ze het grondgebied zou moeten verlaten. De verwijdering van de verzoekende partij lijkt echter geen definitieve breuk in te houden van het familieleven met haar zus en haar schoonbroer. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij geen contacten met haar zus en schoonbroer meer zal kunnen onderhouden noch dat haar zus en schoonbroer haar niet zouden kunnen bezoeken.

Rekening houdend met alle voormelde gegevens lijkt het de Raad, na een *prima facie* onderzoek, dat er *in casu* geen sprake is van een positieve verplichting van de Staat om de verzoekende partij tijdelijk op zijn grondgebied toe te laten en dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig is.

3.3.2.6. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de repatriëring naar Armenië voor een breuk zal zorgen in het gezinsleven met haar zus.

In casu dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekende partij beschreven nadeel quasi identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Bovendien dient te worden benadrukt dat het vermeende nadeel specifiek en rechtstreeks dient voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Er dient met andere woorden een causaal verband tussen beide te bestaan. Bijgevolg komt het de verzoekende partij toe aan te tonen, aan de hand van concrete gegevens en overtuigende argumenten, dat het door haar aangevoerde nadeel het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd.

Waar de verzoekende partij *in casu* aanvoert dat de uitvoering van de bestreden beslissing maakt dat zij geen schorsend beroep kan indienen, wijst de Raad erop dat het ontbreken van een schorsend beroep tegen een beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf *in casu* voortvloeit uit de vreemdelingenwet en niet het gevolg is van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat het aangevoerde nadeel van de scheiding met de zus niet het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Zoals reeds gesteld onder punt 3. is de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. DE SMET